

teixir la seva obra Massó va necessitar d'unes matèries primeres de llum, color i humanisme i que va recollir aquí mateix, a Riudoms.

Escrivia Keats que el localisme és un guant que ens posem per a bastir l'univers. I Massó va saber aprofitar-se del seu viure a Riudoms a través dels records, dels ecos de la terra. D'aquí, de Riudoms, va prendre bona part del material amb què donà color, tendresa, força, realisme a la seva obra. A través de les pàgines novel·lades podem anar descobrint aspectes, homes, situacions del nostre poble. Quan descriu per exemple la casa a Els dos miralls: «La casa l'havia heretada dels seus pares. Aleshores era un gran casallot antic, a l'entrada del qual hom deixava el carro. Era una casa de pagès, com tantes d'altres...» o quan a la mateixa obra parla d'un home que fàcilment podem reconèixer als carrers de Riudoms: «Ell ja estava content de poder mastegar, més que fumar, les seves caluquenyas, que empestaven d'una olor forta tota la casa... La seva espatlla apareixia com una roca granítica en suportar que hi passessin dotzenes de sacs sense doblegar-se...»

I al llibre de contes *Mort de guerra*, apareix ja molt més fixat, traduïble, el nom de Riudoms sota el gentilici de *redoltins*, i són també molt més concretes i clares les al·lusions al nostre poble. Ell mateix, l'Enric Massó i Urgellès ens ho deia en una carta de juliol de 1984 adreçada al poeta Josep Cros: «Heu endevinat que *Redoltes* és el Riudoms del meu record. Això demostra la vostra perspicàcia de crítica literària. Es ben bé Riudoms però disfressat en geografia. Quan vaig escriure «Les enyorances d'en Pep» vaig haver de fer esforços per a llevar tota versemblança riudomenca del lloc. Perquè s'hi esbossen fets reals. Però hi subsisteixen la qualitat i el testimoni humà, el d'aquell temps, naturalment, que celebro que ja no sigui el d'ara, quan Riudoms té una projecció cultural i intel·lectual que es fa conèixer».

Res més, moltes gràcies.

* Extracte del discurs pronunciat diumenge 4 de gener, al saló d'actes del CERAP, amb motiu del lliurament del premi «Rosa dels Vents» 1986 a Enric Massó i Urgellès. Transcripció de la gravació magnetofònica.

L'adhesió de Vicenç Hurtado

Sr. Director de «Lo Floc»: Permetim que el felicitem per la iniciativa d'atorgar un premi literari a títol pòstum a Enric Massó. La seva dedicació literària va culminar l'any 1960 amb la concessió del primer Premi Sant Jordi a la seva novel·la *Viure no és fàcil*. Un jurat compost per il·lustres personalitats literàries va considerar que la millor novel·la presentada al certamen era la d'Enric Massó, en la qual l'autor dibuixa, amb gran finor psicològica, personatges i problemes de la societat catalana dels anys 50.

Els èxits literaris depenen en gran part del moment en què es dona a conèixer o es descobreix de nou una obra. Com és natural, altres èxits literaris s'han produït després del 1960 en consonància amb l'evolució dels interessos i dels criteris de la societat catalana. A Enric Massó li escau l'honor d'haver-lo considerat, en iniciar-se el renaixement literari a Catalunya, el millor autor dels anys 50. Si un dia es fa un estudi crític de la literatura catalana d'aquells anys difícils, estic segur que la figura literària d'Enric Massó agafarà la seva vertadera dimensió.

Jo vaig conèixer Enric Massó els anys 70 i de seguida vaig apreciar els seus dots humans: la seva intel·ligència i la seva finor d'esperit que feien la seva conversa sempre amable i al·lisonadora. Per això li demano que, no podent assistir a l'acte d'homenatge que li dedicaran hi tingui en compte la meua adhesió.

V.H.

ANTERIORS PREMIS «ROSA DELS VENTS»

1980, Joan Guinjoan (musicòleg); 1981, Grup Escolar de Riudoms; 1982, declarat desert; 1983, Lluís Torrell i Salvat (folklorista); 1984, Cooperativa Agrícola de Riudoms; 1985, Josep Cros i Cabré (poeta); 1986, Enric Massó i Urgellès, a títol pòstum per la seva obra literària.

Amb relació a la vida i obra d'Enric Massó, podeu consultar, a novell local: Josep M. TODA: *Enric Massó i Urgellès, un fracassat de segona fila de la «Generació perduda»?*, in «Miscel·lània d'escriptors i estudiosos riudomenscs». 1979. CERAP. pp. 21-28; Josep CROS: *Enric Massó i Urgellès o un escriptor silenciats?*, in «Lo Floc», núm. 59 (setembre 1984), pp. 15-18; Josep SANTACANA: *En la mort d'Enric Massó i Urgellès*, in «Lo Floc», núm. 81, setembre 1986, pp. 6-7.

